

Sygn. akt I CSK 1711/22

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa Ł. K.
przeciwko A. S. J.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 kwietnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 8 lipca 2021 r., sygn. akt V ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza od skarżącego na rzecz pozwanej 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda Ł. K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 8 lipca 2021 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć

rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in. postanowienia SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skarżący podniósł, że doszło do oczywistego błędu w wykładni art. 24 k.c. w zakresie oceny wystąpienia jednej z opisanych w judykaturze przesłanek wyłączających bezprawność naruszenia dóbr osobistych, tj. przesłanki działania przez naruszydciela w ramach porządku prawnego, której spełnienie powoduje, iż naruszydciela nie ponosi odpowiedzialności za swoje działanie, co spowodowało oddalenie apelacji powoda w całości. Jego zdaniem Sąd Apelacyjny zastosował tę przesłankę opierając się jedynie na jej literalnym brzmieniu, nie biorąc pod uwagę czynników, które warunkują jej zastosowanie. W szczególności sam fakt, że możliwość wniesienia skargi pracowniczej przez pozwaną mieścił się w ramach obowiązującego porządku prawnego i znajdował potwierdzenie w przepisach prawa pracy nie oznacza jeszcze, iż pozwana korzystając z tego uprawnienia mogła

napisać o powodzie nieprawdę, zwłaszcza biorąc pod uwagę ciężar stawianych mu zarzutów molestowania jej seksualnie i mobbingu w miejscu pracy.

Argumentacja przedstawiona przez skarżącego nie przekonuje jednak, że w ustalonym stanie faktycznym przez Sąd drugiej instancji doszło do rażącego naruszenia prawa, skutkującego oczywistym uzasadnieniem skargi. Wręcz przeciwnie, twierdzenia autora skargi kasacyjnej zawarte w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazują na jej oczywistą bezzasadność.

Nie budziło wątpliwości stanowisko Sądu drugiej instancji, który wskazał, że do grupy okoliczności wyłączających bezprawność zalicza się działanie na podstawie uprawnień wynikających z obowiązujących przepisów (działania w ramach porządku prawnego), a działanie w ramach porządku prawnego nie prowadzi do naruszenia dóbr osobistych. Jak też oceniono, podjęte w ramach obowiązującego porządku prawnego działanie pozwanej w postaci wniesienia skargi pracowniczej do osób zarządzających spółką, w której pozwana była zatrudniona, spełniało wymogi wyłączające bezprawność działania dokonanego w granicach tego porządku, oparte na przytoczeniu faktów i w granicach uzasadnionego interesu. Na uwagę zasługują przy tym również niebudzące wątpliwości ustalenia, że pozwana udowodniła wystąpienie sytuacji, w których zachowania powoda – jak się wyraził Sąd Apelacyjny – mogła odbierać negatywnie, co skłoniło ją do podjęcia określonych działań, przedstawiając wiarygodne dowody na okoliczność zachowań powoda względem pozwanej, które mogła odbierać subiektywnie jako noszące znamiona mobbingu czy molestowania. Ustalenia faktyczne dotyczące zachowania powoda względem pozwanej, w szczególności nieakceptowalne przez pozwaną dotykanie jej ciała, kierowane do niej sfomułowania, zapraszanie na kolację oraz decyzja powoda o nieprzyznaniu pozwanej bonusu, mogły zostać odebrane przez pozwaną negatywnie, a przez orzekające Sądy ocenione jako wypełniające znamiona zarzutów stawianych powodowi.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.